

Vec C-338/21

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

31. máj 2021

Vnútroštátny súd:

Raad van State

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

26. máj 2021

Odvolať:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Odporcovia v odvolacom konaní:

S.S.

N.Z.

S.S.

PRACOVNÝ DOKUMENT

Predmet konania vo veci samej

Odvolania, ktoré podal Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Štátny tajomník pre spravodlivosť a bezpečnosť, Holandsko) (ďalej len „štátny tajomník“) na Raad van State (Štátna rada, Holandsko) proti rozhodnutiam Rechtbank Den Haag (Súd Den Haag, Holandsko) v troch konaniach začatých na tomto súde, ktorými tento súd vyhovel žalobám proti rozhodnutiam štátneho tajomníka, ktorými štátny tajomník rozhodol o tom, že nebude posudzovať ich žiadosti o povolenie dočasného pobytu pre žiadateľov o azyl, a tie tri rozhodnutia vyhlásil za neplatné

Predmet a právny základ prejudiciálneho konania

Návrh podľa článku 267 ZFEÚ žiadajúci o výklad článku 27 ods. 3 a článku 29 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „nariadenie Dublin“).

Vnútroštátny súd si kladie otázku, či článok 29 ods. 1 a článok 27 ods. 3 nariadenia Dublin, ktoré sa vzťahujú na lehotu, v rámci ktorej môže byť cudzinec odovzdaný do zodpovedného členského štátu (ďalej len „lehota na odovzдание“), a na prerušenie tejto lehoty v prípade podania opravného prostriedku¹ proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo preskúmania² rozhodnutia o odovzdaní, bránia holandskej právnej úprave, podľa ktorej sa lehota na odovzдание prerušuje aj v prípade, že cudzinec na základe toho, že podľa svojej vlastnej výpovede sa v Holandsku a/alebo v zodpovednom členskom štáte stal obeťou obchodovania s ľuďmi, v priebehu konania podľa nariadenia Dublin podá žiadosť o povolenie pobytu a proti zamietnutiu tejto žiadosti podá rozklad. Keďže však podľa holandského Vreemdelingenwet 2000 (zákon o cudzincoch z roku 2000) cudzinec môže na výsledok preskúmania tohto rozkladu počkať v Holandsku, odovzдание cudzinca do zodpovedného členského štátu nie je v tomto čase fakticky možné.

¹ Pozn. prekl.: V článku 27 ods. 3 holandskej jazykovej verzii nariadenia Dublin je použité označenie „beroep“, zatiaľ čo v nemeckej jazykovej verzii je uvedené „Rechtsbehelf“ (opravný prostriedok) [v slovenskom znení „odvolanie“]. V holandskom práve však slovo „beroep“ označuje aj žalobu v správnom súdnom konaní. Výrazy „odvolanie“ a „žaloba“ sa používajú tam, kde je v ďalšom texte v holandskom origináli iba výraz „beroep“.

² Pozn. prekl.: V článku 27 ods. 3 holandskej jazykovej verzii nariadenia Dublin je použité označenie „bezwaar“, zatiaľ čo v nemeckej jazykovej verzii je uvedené „Überprüfung“ [v slovenskom znení „preskúmanie“]. V holandskom práve však slovo „bezwaar“ označuje aj opravný prostriedok v prípravnom správnom konaní. Výrazy „rozklad“ a „preskúmanie“ sa používajú tam, kde je v ďalšom texte v holandskom origináli iba výraz „bezwaar“.

Prejudiciálna otázka

Majú sa článok 27 ods. 3 a článok 29 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31), vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ako je tá v tomto prípade, ktorou sa členský štát rozhodol prebrať článok 27 ods. 3 písm. c), ale priznal odkladný účinok – vo vzťahu k vykonaniu rozhodnutia o odovzdaní – aj rozkladu alebo žalobe proti rozhodnutiu v konaní o žiadosti o povolenie pobytu v súvislosti s obchodovaním s ľuďmi, v prípade ktorého nejde o rozhodnutie o odovzdaní, ktoré však dočasne zabraňuje skutočnému odovzdaniu?

Citované predpisy práva Únie

Nariadenie Dublin, predovšetkým odôvodnenia 4, 5, 9 a 19, ako aj články 27 a 29

Smernica Rady 2004/81/ES z 29. apríla 2004 o povoleniach na trvalý pobyt, vydávaných štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí sú obeťami nezákonného obchodovania s ľuďmi alebo ktorí boli predmetom konania umožňujúceho nelegálne prísťahovalectvo a ktorí spolupracovali s príslušnými orgánmi, predovšetkým odôvodnenia 9, 10 a 11

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/36/EÚ z 5. apríla 2011 o prevencii obchodovania s ľuďmi a boji proti nemu a o ochrane obetí obchodovania, ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2002/629/SVV, predovšetkým odôvodnenia 1 a 7

Citované vnútroštátne predpisy

Algemene wet bestuursrecht (všeobecný zákon o správnom práve) (ďalej len „AWB“), predovšetkým články 8:81 a 8:108

Vreemdelingenwet 2000 (zákon o cudzincoch z roku 2000), predovšetkým články 28, 73 a 82

Vreemdelingenbesluit 2000 (nariadenie o cudzincoch z roku 2000), predovšetkým články 3.48 a 7.3

Vreemdelingencirculaire 2000 (obežník o cudzincoch z roku 2000), predovšetkým oddiel B1/7.2

Krátke zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 V roku 2019 podali S.S. (ďalej len „cudzinec 1“), N.Z. (ďalej len „cudzinec 2“) a S.S. (ďalej len „cudzinec 3“) každý za seba v Holandsku žiadosť

o medzinárodnú ochranu, avšak podľa názoru štátneho tajomníka bolo za posúdenie týchto žiadostí zodpovedné Taliansko. Talianske orgány výslovne alebo mlčky akceptovali dožiadania o prijatie späť, resp. o prevzatie, na základe čoho štátny tajomník odmietol posudzovať žiadosti o medzinárodnú ochranu.

- 2 Nato cudzinci v Holandsku každý za seba podali aj oznámenie o obchodovaní s ľuďmi, ktorému podľa vlastnej výpovede padli za obeť v Holandsku a/alebo v Taliansku. Štátny tajomník tieto oznámenia *ex officio* kvalifikoval ako žiadosti o povolenie dočasného riadneho pobytu v súvislosti s prechodnými humanitárnymi dôvodmi v zmysle článku 3.48 Vreemdelingenbesluit 2000, konkrétne s dôvodom, že sa stali obeťami obchodovania s ľuďmi. Taká žiadosť o povolenie pobytu podľa holandského práva predstavuje začatie nového, samostatného konania, ktoré je obsahovo nezávislé od konania o žiadosti o medzinárodnú ochranu. Štátny tajomník žiadosti o povolenie pobytu podané pre obchodovanie s ľuďmi následne zamietol, na čo cudzinci podali rozklad proti zamietavým rozhodnutiam. Rozklady cudzinca 1 a cudzinca 3 proti zamietavým rozhodnutiam štátny tajomník zamietol ako neodôvodnené. Na základe späťvzatia rozkladu cudzincom 2 sa o tomto rozklade nerozhodovalo.
- 3 V konaniach týkajúcich sa žiadostí o medzinárodnú ochranu prvostupňový súd vo všetkých troch veciach vyhlásil rozhodnutie štátneho tajomníka o tom, že nebude posudzovať tieto žiadosti, za neplatné.

Hlavné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 4 Podľa názoru dotknutých cudzincov je rozhodnutie prvostupňového súdu o lehote na odovzdanie správne.
- 5 V právnych veciach cudzinca 2 a cudzinca 3 zastával prvostupňový súd názor, že na základe rozkladu proti zamietnutiu žiadosti o povolenie pobytu z dôvodu obchodovania s ľuďmi lehota na odovzdanie nebola predĺžená podľa článku 29 ods. 1 nariadenia Dublin a preto sa Holandsko stalo zodpovedným za žiadosti o medzinárodnú ochranu. Prvostupňový súd na prvom mieste uviedol, že lehota na odovzdanie podľa článku 29 ods. 1 nariadenia Dublin sa prerušuje len na základe článku 27 ods. 3 tohto nariadenia. Keďže Holandsko sa rozhodlo pre prebratie článku 27 ods. 3 písm. c) nariadenia Dublin, cudzinec môže v primeranej lehote požiadať súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní až do skončenia konania o odvolaní alebo preskúmaní namierenom proti rozhodnutiu o odovzdaní. Rozklad v konaní o žiadosti o povolenie pobytu z dôvodu obchodovania s ľuďmi podľa názoru prvostupňového súdu nie je ani odvolaním proti rozhodnutiu o odovzdaní ani predbežným opatrením týkajúcim sa tohto rozhodnutia o odovzdaní. Tento rozklad tak nemôže mať za následok prerušenie plynutia lehoty na odovzdanie. Cudzinec 3 síce spolu so svojou žalobou proti rozhodnutiu o odovzdaní podal aj návrh na vydanie predbežného opatrenia, ten však zase vzal späť, preto ani v tejto právnej veci nedochádza k odkladu účinkov rozhodnutia o odovzdaní na základe návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Prvostupňový súd ďalej uviedol, že

článok 27 ods. 3 nariadenia Dublin obsahuje alternatívny výpočet opravných prostriedkov, takže odkladný účinok, ktorý by si želal štátny tajomník, nie je možné oprieť ani o ustanovenie článku 27 ods. 3 písm. a) nariadenia Dublin. Oporu pre odkladný účinok, ktorý si želá štátny tajomník, napokon podľa názoru prvostupňového súdu nemožno nájsť ani v kontexte a v cieľoch nariadenia Dublin, pretože toto nariadenie sleduje odlišné ciele a teda s ním nie je spojené bez ďalšieho širší výklad dotknutých ustanovení. V právnej veci týkajúcej sa cudzinca 1 prvostupňový súd vyhlásil rozhodnutie štátneho tajomníka za neplatné z iných dôvodov a vnútroštátny súd musí najprv zodpovedať otázku, či lehota na odovzdanie v tejto právnej veci uplynula.

- 6 Štátny tajomník vo všetkých troch právnych veciach tvrdí, že lehoty na odovzdanie neuplynuli, pretože na základe rozkladov, ktoré cudzinci podali proti zamietnutiu ich žiadostí o povolenie pobytu z dôvodu obchodovania s ľuďmi, sú prerušené. Podľa názoru štátneho tajomníka tomu nariadenie Dublin nebráni. Štátny tajomník okrem toho tvrdil, že svojím výkladom nariadenia Dublin zohľadňuje potrebný účinok tohto nariadenia a bráni zneužívaniu nariadenia Dublin, článok 27 ods. 3 písm. c) sa týka aj výkonu rozhodnutia o odovzdaní, jeho výklad je v súlade s procesnou autonómiou členských štátov a že tri možnosti uvedené v článku 27 ods. 3 nariadenia Dublin sa navzájom nevylučujú.

Krátke odôvodnenie podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 7 Vnútroštátny súd najprv poukazuje na to, že z histórie vzniku nariadenia Dublin, jeho odôvodnení 5 a 9, ako aj z bodov 37 a 64 návrhov generálnej advokátky Sharpston zo 17. marca 2016 vo veci Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:186, vyplýva, že nariadenie Dublin má stanoviť metódu na rýchle určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej žiadateľom v niektorom z členských štátov, aby sa tak zabezpečil efektívny prístup k postupom na zabezpečenie medzinárodnej ochrany a nebol ohrozený cieľ plynulého spracovania takých žiadostí. Cieľom nariadenia Dublin je zefektívniť posudzovanie žiadostí o azyl, zvýšiť právnu istotu, čo sa týka určenia štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl a tým potláčať „forum shopping“ (pozri rozsudok z 21. decembra 2011, NS, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, bod 79, odôvodnenie 19 nariadenia Dublin a rozsudok zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 57).
- 8 Účastníci konania zhodne zastávajú názor, že Holandsko sa článkom 7.3 ods. 1 Vreemdelingenbesluit 2000 rozhodlo pre prebratie článku 27 ods. 3 písm. c) nariadenia Dublin.
- 9 Vnútroštátny súd zastáva názor, že doslovný význam výrazu „preskúmanie rozhodnutia o odovzdaní“ uvedeného v článku 27 ods. 3 nariadenia Dublin a slova „alebo“ v článku 27 ods. 3 písm. a) a b) tohto nariadenia môže svedčiť v prospech tézy, že článok 29 ods. 1 a článok 27 ods. 3 písm. c) nariadenia Dublin možno brániť holandskej právnej úprave. Tento výklad síce zodpovedá slovnému zneniu,

zdá sa však, že ignoruje ďalekosiahle možnosti opravných prostriedkov, ktoré poskytuje členským štátom článok 27 nariadenia Dublin, a okolnosť, že kontext a cieľ nariadenia Dublin možno nie sú totožné s kontextom a cieľom smernice 2004/81.

- 10 Vnútroštátny súd potom objasňuje štyri argumenty, ktoré svedčia v prospech tézy, že nariadenie Dublin nebráni holandskému systému odkladného účinku v podobe, v akej je predmetom tohto konania.
- 11 Pokiaľ ide o prvý argument, ktorý sa týka zabránenia zneužívaniu nariadenia Dublin a smernice 2004/81, vnútroštátny súd poukazuje na to, že nariadenie Dublin bolo vydané s cieľom zefektívniť spracovanie žiadostí o azyl a zvýšiť právnu istotu, čo sa týka určenia štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl a zabrániť tým „forum shopping“, a odkazuje na odôvodnenia 1 a 7 smernice 2011/36, z ktorých vyplýva, že prevencia a boj proti obchodovaniu s ľuďmi je prioritou tak pre Úniu, ako aj pre členské štáty. Pritom musia byť chránené práva obetí obchodovania s ľuďmi. V rámci preberania integrovaného, komplexného a na ľudské práva zameraného postupu pri boji proti obchodovaniu s ľuďmi treba zohľadniť smernicu 2004/81. Je preto dôležité, aby členské štáty starostlivo zaobchádzali s oznámeniami o obchodovaní s ľuďmi. Dôsledné spracovanie si vyžaduje svoj čas, čo má aj dôsledky na časovo obmedzenú lehotu na odovzdanie podľa nariadenia Dublin.
- 12 V tejto súvislosti vnútroštátny súd odkazuje na článok 73 Vreemdelingenwet 2000, podľa ktorého má rozklad proti zamietnutiu žiadosti o povolenie pobytu z dôvodu obchodovania s ľuďmi odkladný účinok. Až do rozhodnutia o tomto rozklade nemôže byť cudzinec odsunutý z územia Holandska a tak ani odovzdaný do iného členského štátu. Okrem toho výnos štátneho tajomníka č. WBV 2019/10 z 10. júla 2019, ktorý nadobudol účinnosť 1. augusta 2019, stanovuje, že odkladný účinok tohto rozkladu automaticky prerušuje aj výkon rozhodnutia o odovzdaní vydaného voči cudzincovi. Podľa tohto výnosu cudzincom, ktorí podali oznámenie o obchodovaní s ľuďmi, môže byť povolený dočasný pobyt z dôvodu obchodovania s ľuďmi, ak Openbaar Ministerie (prokuratúra, Holandsko) konštatuje, že ich prítomnosť v Holandsku je potrebná na účely trestného stíhania. Podľa oddielu B8/3.1 Vreemdelingencirculaire 2000 má cudzinec po podaní žiadosti o azyl tri mesiace čas na rozmyslenie, či podá oznámenie o obchodovaní s ľuďmi. Po podaní tohto oznámenia prokuratúra rozhodne, či je prítomnosť cudzinca v Holandsku potrebná na účely trestného stíhania. Ak to tak nie je, žiadosť o povolenie pobytu z dôvodu obchodovania s ľuďmi sa v zásade zamietne, proti čomu môže cudzinec podať rozklad. Podľa informácií štátneho tajomníka často dochádza k tomu, že v čase, keď rozhoduje o rozklade, už uplynuli štyri alebo aj viac mesiacov zo šesťmesačnej lehoty na odovzdanie. Ak by rozklad nemal odkladný účinok vo vzťahu k lehote na odovzdanie, hrozilo by nebezpečenstvo, že skutočné odovzdanie by nemohlo byť vykonané v rámci tejto lehoty, čím by lehota na odovzdanie uplynula a on by musel prevziať spracovanie žiadosti o azyl. Čo sa týka cudzincov v prejednávanych veciach, od vyhovenia dožiadaniu do rozhodnutia o rozklade, resp. späťvzatia rozkladu uplynulo viac ako

šesť mesiacov. Štátny tajomník tvrdí, že v prípade dôkladného prešetrenia žiadosti o povolenie pobytu z dôvodu obchodovania s ľuďmi je to nevyhnutné. Podľa jeho názoru to prispeje k zneužívaniu a „forum shopping“.

- 13 Vnútroštátny súd dospel k záveru, že poskytnutie odkladného účinku v prípade podania rozkladu zo strany cudzinca proti zamietnutiu jeho žiadosti o povolenie pobytu z dôvodu obchodovania s ľuďmi vedie k tomu, že potrebný účinok nariadenia Dublin a smernice 2004/81 môžu byť navzájom uvedené do súladu a možno zabrániť zneužitiu týchto právnych aktov.
- 14 Druhý argument možno vyvodíť zo znenia článku 27 ods. 3 písm. c) nariadenia Dublin. Podľa tohto ustanovenia členské štáty na účely odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo jeho preskúmania vo svojom vnútroštátnom práve stanovujú, že dotknutá osoba môže v primeranej lehote požiadať súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní do prijatia rozhodnutia vo veci jej odvolania alebo preskúmania. Vnútroštátny súd si kladie otázku, či z toho možno odvodiť, že aj podanie opravného prostriedku, ktorý bráni faktickému vykonaniu rozhodnutia o odovzdaní, vedie k prerušeniu lehoty na odovzdanie. Je pritom relevantné, že rozklad proti zamietnutiu žiadosti o povolenie pobytu z dôvodu obchodovania s ľuďmi má odkladný účinok, čo má za následok, že až do skončenia konania týkajúceho sa tejto žiadosti smie cudzinec zostať v Holandsku a nemôže byť odovzdaný. Aj keď nejde o rozklad, ktorý je namierený proti samotnému rozhodnutiu o odovzdaní, predsa však tento rozklad vedie k tomu, že odovzdanie nie je možné fakticky vykonať. To by mohlo svedčiť v prospech toho, aby sa pojem „rozhodnutie o odovzdaní“ uvedený v odseku 3 vykladal v tom zmysle, že pod neho spadá aj „skutočné vykonanie odovzdania“.
- 15 Tretí argument sa vzťahuje na procesnú autonómiu členských štátov. Štátny tajomník zastáva názor, že nariadenie Dublin dovoľuje členským štátom upraviť poskytnutie odkladného účinku vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch. Súdny dvor v bode 49 svojho rozsudku z 29. januára 2009, Petrosian a i., C-19/08, EU:C:2009:41, vysvetlil, že tie členské štáty, ktoré chceli pre žiadateľov o azyl zaviesť opravné prostriedky, ktoré vedú k prerušeniu odovzdania, nemôžu byť v mene dodržiavania požiadavky rýchlosti postavené do nepriaznivejšej situácie ako tej, v ktorej sa nachádzajú tie členské štáty, ktoré sa pre to nerozhodli. Súdny dvor okrem toho v bodoch 67 a 68 svojho rozsudku z 13. septembra 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, zdôrazňuje, že dotknutá osoba sa v prípade odkladu výkonu odovzdania na základe rozhodnutia príslušného orgánu (a teda nie zo zákona alebo na základe súdneho rozhodnutia) rovnako nachádza v situácii úplne porovnateľnej so situáciou osoby, ktorej odvolaniu alebo preskúmaniu bol priznaný odkladný účinok na základe článku 27 ods. 3 nariadenia Dublin. Podľa názoru štátneho tajomníka preto procesná autonómia členského štátu Holandsko umožňuje tomuto členskému štátu zvoliť si požadovaný odkladný účinok rozkladu.
- 16 Štvrtý argument znie, že výpočet uvedený v článku 27 ods. 3 nariadenia Dublin pozostáva z možností, ktoré sa navzájom nevylučujú. Je isté, že Holandsko sa

rozhodlo pre možnosť stanovenú v článku 27 ods. 3 písm. c) nariadenia Dublin a odkladný účinok uplatňovaný štátnym tajomníkom spadá pod ustanovenie článku 27 ods. 3 písm. a) tohto nariadenia. V tomto smere vnútroštátny súd berie ohľad na to, že Súdny dvor vo svojom rozsudku zo 16. júla 2015, A, C-184/14, EU:C:2015:479, rozhodol, že slovo „alebo“ sa v jeho kontexte nemá chápať *per definitionem* výlučne. V tomto rozsudku Súdny dvor považoval na účely tohto posledného uvedeného výkladu toho, čo bolo zamýšľané, za relevantné toto: znenie dotknutého ustanovenia, ciele, ktoré sleduje, a kontext, do ktorého toto ustanovenie patrí (pozri bod 47 rozsudku).

- 17 V prípade tohto výkladu článku 27 ods. 3 písm. c) nariadenia Dublin by výsledkom bolo to, že toto ustanovenie má poskytovať právnu ochranu proti rozhodnutiu o odovzdaní a vykonaniu tohto rozhodnutia. Relevantným kontextom je jednak skutočnosť, že cudzincovi je rýchlo jasné, ktorý členský štát je zodpovedný za žiadosť o azyl, a jednak skutočnosť, že sa zabraňuje zneužitiu nariadenia Dublin a „forum shopping“. K tomu sa pridáva skutočnosť, že podľa odôvodnenia 1 smernice 2011/36 je prevencia a boj proti obchodovaniu s ľuďmi prioritou tak pre Úniu, ako aj pre členské štáty. V rámci tejto argumentácie nie je *a priori* isté, že členský štát si môže zvoliť iba jednu z troch možností stanovených v článku 27 ods. 3 nariadenia Dublin a nie ich kombináciu. Táto sloboda výberu je tiež v súlade s procesnou autonómiou členských štátov.
- 18 Súhrne vnútroštátny súd z doslovného výkladu článku 27 ods. 3 a článku 29 ods. 1 nariadenia Dublin odvodzuje, že tieto ustanovenia možno bránia odkladu vykonania rozhodnutia o odovzdaní na základe rozkladu proti zamietnutiu žiadosti o povolenie na pobyt z dôvodu obchodovania s ľuďmi, alebo všeobecnejšie odkladnému účinku rozkladu namiereného proti inému rozhodnutiu, ako je rozhodnutie o odovzdaní. Na druhej strane existujú aj rôzne argumenty, podporené aj judikatúrou Súdneho dvora, ktoré vedú k opačnému záveru. Vnútroštátny súd si preto považuje za povinnosť predložiť Súdnemu dvoru vyššie uvedenú prejudiciálnu otázku.